

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἀριθμ. 13 τοῦ 1908-

Εισηγητής Ι. Σαουνάτσος.

Ἐφείτις εἰσαχθεῖσα πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀρθρ. 593 Πολ. Δικ. δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος διὰ μὴ προσαγωγὴν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ δέον καὶ αὐτῇ νὰ ἀναβάλῃ τὸ Δικαστήριον τὴν ἀπόφασιν του μέχρι οὗ προσχθῇ ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθμὸν 970 τοῦ 1901 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, μὴ ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 593 τῆς πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ ἔφεσις ἐν περιπτώσει μὴ προσχωγῇ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀπορρίπτεται καὶ αὐτεπαγγέλτως ὡς ἀπαράδεκτος, ὅτε τῆς προκειμένης ἐφέσεως εἰσαχθεῖται νομίμως καὶ συζητηθείσῃ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω 593 ἀρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθμ. 18 τοῦ 1908.

Εισηγητής Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου.

Ὁ θάνατος τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν ἐνέργειαν ὧλων τῶν νομίμων διατυπώσεων τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ

πλειστηριασμοῦ δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἄληθές, ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ πλειστηριασμός τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου γίνεται διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὀφειλέτου εὐθυνομένου διὰ πᾶσαν ἐκνίκλησιν τοῦ πλειστηριασθέντος μέχρι τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, πλὴν ἡ διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτῇ πώλησις τελεῖται ὑπὸ τὸ κύρος τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς, ἥτοι διὰ συμβολαιογράφου ἢ Εἰρηνοδίκου, ὑπ' ὀρισμένους δικτυπώσεις καὶ προϋποθέσεις καὶ δὴ ἐξωδίκως καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, ἐφ' ὅσον λοιπὸν διετηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου καὶ αἱ προϋποθέσεις αὐτοῦ δὲν ἐνεφίλοχώρησε δὲ καὶ κατὰ τῆς διαδικασίας τῆς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ διένεξις τις δικαστικῇ, ὁ πλειστηριασμός ἐστὶν ἔγκυρος, ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως ἢ μὴ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πλειστηριασμοῦ. Αἱ διατάξεις δὲ τῆς Δικονομίας περὶ βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης δὲν ἔχουσι χώραν ἐπὶ πλειστηριασμοῦ τοιοῦτου, διότι προϋποθέτουσι δίκην, καὶ δὴ ἐκκρεμῇ, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτων λοιπὰ τεθέντων ἀφοῦ ἐνταῦθα ἄσπασαι αἱ διατυπώσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐτηρήθησαν διὰ τὸ ἐν τῇ ἀνακοπῇ ἀναφερόμενον καὶ περιγραφόμενον κτῆμα

μετόχιον, οὐδεμία δὲ διάνεξις δικαστικὴ ἡγέρθη μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτοῦ, ὁ θάνατος τοῦ ὀφειλέτου τοῦ καὶ κυρίου τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος Γ. Στρατηγάκη μετὰ τὴν τήρησιν ἀπάσων τῶν νομίμων δικτυώσεων μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπελθὼν μίαν ἡμέραν πρὸ αὐτοῦ, ἢ καὶ πλείονας, οὐδεμίαν ἐπήρειαν ἔχει ἐπὶ τοῦ κύρους τοῦ προσβαλλομένου πλειστηριασμοῦ καὶ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον μὴ ὁρθόν, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐτινος ἡ ἔφεσις ὡς καὶ ἡ ἔφεσις τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ τῆς ἐκκειμένης κληρονομίας τοῦ Γ. Στρατηγάκη στηριζόμεναι ἀμφοτέραι ἐπὶ ἐναντίων λόγων πρὸς τοὺς ἄνω τεθειμένους μὴ βάσιμοι εἶσι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἄριθμ. 19 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἀπαράδεκτος νόμῳ κυρία παρέμβασις ἀπὸ μέρους τοῦ δικαιოდόχου ἐν δίκῃ ἧς τὸ ἐπίδικον ἀντικείμενον μετεβιβάσθη αὐτῷ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 152 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1903 ὁ δικαιოდόχος οἰουδὴποτε πωληθέντος ἢ ἐκχωρηθέντος αὐτῷ ἐπιδίκου δικαιώματος δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ κυρίαν παρέμβασιν ἀλλὰ πρόσθετον τοιαύτην ἐπὶ τῆς δίκης τῆς ἐκκρεμοῦ μετὰ τοῦ δικαιοπρόχου τοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου τούτου, ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1907 παρέμβασις τῆς Ἑλένης Κνιθάκη ἐπὶ τῆς δίκης ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 257 τοῦ 1904 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου δι' ἧς ζητεῖ τὴν ἐπίδικασιν ἑαυτῇ τοῦ ἀξιουμένου δικαίου, δι' ὅπερ εἶχεν ἐγερθῇ ἀγωγή τοῦ Ἀλῆ ταλάτ Μουλαζαδὲ κατὰ τῆς Μεχφιζὲς Δαλινοπούλας μεταβιβάσθέντος νόμῳ αὐτῇ ἀπαράδεκτος ἐστὶ, ὡς οὕσα κυρία παρέμβασις καὶ οὐχὶ πρόσθετος τοιαύτη, καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις

εἰπεῖν ὅτι ἦτο ἐξεταστέα ἡ παρέμβασις αὕτη, ἐφ' ὅσον δὲν προβάλλεται ἀπαράδεκτον αὐτῇ ρητῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τῆς παρεμβαιούσης.

Ἄριθμ. 20 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης

Νόμιμος ἡ κλήτευσις ἀγνώστου διαμονῆς διαδίκου κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἐδ. 7 ἄρθρ. 147 Π. Δ. ἐν συνδιασμῷ πρὸς ἄρθρ. 466. Ἀνακοπὴ βλατ' ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ὑπὸ ἀγνώστου διαμονῆς ἐπιτρέπεται μόνον ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρ. 494 καὶ 495 Π. Δ.

Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἄρθρ. 236 τῆς Π. Δ. ὁρᾷ μόνον τρίτους μὴ μετασχόντας τῆς δικαστικῆς ἢ ἐξωδίκου πράξεως τῆς προσβαλλούσης τὰ νόμιμα συμφέροντά των.

Οὐσιαστικαὶ ἐνστάσεις κατὰ ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως ἀκούονται μόνον ἐφ' ὅσον ἐγεννήθησαν μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ διαδίκων ἀγνώστου διαμονῆς καὶ μὴ ἐχόντων δικαστικὸν πληρεξούσιον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἡ ἐπίδοσις γίνεται οὐχὶ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ § 6 τοῦ ἄρθρου 147 τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν ὁρῶσαν τοὺς ἡμεδαποὺς τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διατρίβοντας καὶ μὴ ἔχοντας δικαστικὸν πληρεξούσιον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ § 7 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπευθύνεται τὸ κοινοποιούμενον δικόγραφον καὶ διὰ δημοσιεύσεως αὐτοῦ ἐν τινὶ ἐγγωρίῳ ἐφημερίδι ἄνευ ἄλλης τινός διατυπώσεως, ἐπεκτείνεται δὲ ἡ νόμιμος πρὸς ἐμφάνισιν καὶ συζήτησιν δεκαπενθήμερος προθεσμίᾳ τοῦ ἄρθρου 466 τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπὶ εἴκοσιν ἡμέρας, ὡς ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 2612 καὶ 2613 τῆς 20 Σεβρίου 1904 τοῦ δι-

καστικού κλητῆρος Ν, Παπαδάκη καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 61 τῆς 9 Σεβρίου 1904 φύλλου τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης ἐφημερίδας «Ἑλλάδος» ἡ ὑπὸ χρονολογίαν 14 Σεπτεμβρίου 1904 ἀγωγή περὶ κύρους κατασχέσεως τοῦ ἐφesiβλήτου κατὰ τοῦ ἐκκαλούντος ἡ ἀπευθυνομένη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπτομένη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς ὑπ' ἀριθμ. 32 τοῦ 1905 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐκδομένην ἐφημερίδα «Ἑλλάδα» τρεῖς καὶ πλέον ὅλου μηνας πρὸ τῆς ὁρισθείσης δικασίμου αὐτῆς, καὶ κατὰ ταῦτα νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν Χανίων καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐκδομένην ἐφημερίδα «Ἑλλάδα» καὶ νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἐκλήθη ὁ ἐφesiβλήτος πρὸς ἐμφάνισιν καὶ συζήτησιν αὐτῆς, μὴ ἐμφανισθέντος δ' αὐτοῦ, ὀρθῶς καὶ νομίμως ἐξεδόθη ἐρήμην αὐτοῦ ἡ ἀνακοπτομένη ὑπ' ἀριθμ. 32 τοῦ 1905 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 494 τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τῶν ἐρήμην ἐκδοθεισῶν προδικαστικῶν ἢ ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἐπιτρέπονται πάντα τὰ ἐνδικοῦ μέσα ὅσα καὶ κατὰ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεισῶν, ἀλλ' ὁ ἐρημοδικήσας γενικῶς καὶ ἄνευ διαστολῆς τινὸς ἐν διέμενον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ τῇ ἄλλοδαπῇ ἢ διετέλει ἀγνώστου διαμονῆς μόνον ἐν ἀκύρως ἐδικάσθη ἐρήμην δύναται νὰ αἰτήσῃται τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἐρήμην προδικαστικῆς ἢ ὀριστικῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ ἐκδόντος αὐτῇ δικαστηρίου, οὐδὲ καθιεροῖ τὸ ἀρθρον 495 ἢ ἄλλο οἰονδηποτε τῆς Πολ. Δικονομίας, τῷ ἐρημοδικήσαντι ἀγνώστου διαμονῆς ἢ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διαμένοντι ἀπεριόριστον τὸ ἐνδικοῦ τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῆς ἐρή-

μην αὐτοῦ ἀποφάσεως, καὶ ἐν ἐγκύρως ἐδικάσθη ἐρήμην, ὡς πρωτοδικῶς ἰσχυρίζεται διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ὁ ἐφesiβλήτος, κατὰ ταῦτα δὲ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικὸν Δικαστήριον ἐρμηνεύσαν τὰς σχετικὰς περὶ ἀνακοπῆς τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων διατάξεις τῆς ἰσχυούσης Ν. Πολ. Δικονομίας, ἀπέριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐζητεῖτο δυνάμει τῶν ἀρθρων 494 καὶ 495 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀνακοπτομένης ὑπ' ἀριθμ. 32 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ ἐρήμην τοῦ ἐφesiβλήτου ἐκδοθείσης, ὡς καὶ ἀπάσης τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐστηρίχθη διαδικασίας, ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1904 ἀγωγῆς τοῦ ἐφesiβλήτου λόγῳ ἐξοφλήσεως τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος ἀπαιτήσεως καὶ ἡ ἀκύρωσις τῆς εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς τρίτου κατασχέσεως, καθόσον νομίμως καὶ προσηκόντως καὶ ἐμπροθέσμως κλητευθεὶς οὗτος ἐγκύρως ἐδικάσθη ἐρήμην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 236 τῆς Πολ. Δικονομίας παρέχεται μὲν τὸ δικαίωμα ἀνακοπῆς κατὰ πάσης δικαστικῆς ἢ ἐξωδίκου πράξεως εἰς τὸν βλαπτόμενον ἐξ αὐτῆς ἢ εἰς ἐκεῖνον οὗ τὰ νόμιμα συμφέροντα περιάγονται εἰς κίνδυνον, ἐὰν οὗτος δὲν συνήργησεν, ἢ δὲν προσεκληθῇ ἢ δὲν προσελήφθῃ εἰς αὐτὴν ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν ἐγκύρως δικασθέντα ἐρήμην διάδικον τὸν νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως προσκληθέντα, ἀλλ' ἀμελήσαντα νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ὑπερασπίσῃ τὰ προσβαλλόμενα δικαιώματά του, οὐδ' ἀφορᾷ οὐδὲ περιλαμβάνει τὸ ἀρθρον τοῦτο ὡς μὴ συνεργήσαντα, τὸν μὴ ἐμφανιζόμενον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου διάδικον, ἀλλὰ μόνον τρεῖς πρόσωπα ἅτινα χωρὶς νὰ εἶναι διάδικοι ἢ συμβαλλόμενοι καὶ χωρὶς νὰ συνεργήσωσιν ἢ νὰ προσκληθῶσι ἢ νὰ προσληφθῶσιν εἰς δικαστικὴν ἢ ἐξωδικὴν τινα πρᾶξιν ζημιούν-

ται ἐξ αὐτῆς, κατὰ ταῦτα δὲ ἀβάσιμον ἐστὶ τὸ ἐναντίον περὶ τούτου παράπανον τοῦ ἐκκαλοῦντος, τὸ διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων προτεινόμενον, ὅτι μὴ συνεργήσας δῆθεν ὡς ἐρημοδικήσας ἐν τῇ δίκῃ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἐρήμην αὐτοῦ ἡ ἀνακοπτομένη ὑπ' ἀριθμ. 32 τοῦ 1905 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, δι' ἧς καίπερ μὴ ὀφείλων καταδικάζεσθαι εἰς τὴν πληρωμὴν ἐξωφλημένης ἀπαιτήσεως καὶ σπουδαίαν ὑφίσταται ἐκ ταύτης βλάβην δικαιοῦται δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 236 καὶ 237 τῆς Π. Δικονομίας εἰς ἀνακοπὴν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὁρθῶς δὲ τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἔστω καὶ σιωπηρῶς ἔκρινεν αὐτὸ ἀπορριπτέον ὡς τοιοῦτο, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρθρῶν τούτων τῆς Πολ. Δικονομίας ἐρειδομένην ἀνακοπὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς ἐπιβουλητικῶς προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐπαναλαμβανόμενος, ὅτι τὴν περὶ ἐξωφλήσεως τῆς διὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως ἐπιδικαζομένης ἀπαιτήσεως ἐνστασίς του δύναται νὰ ὑποβάλῃ κατὰ πᾶν στάδιον τῆς τε κυρίας καὶ τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 319 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς ὁρῶσαν οὐσιαστικὸν δικαίωμα καὶ ἀποτελοῦσαν ἀποσβεστικὸν λόγον τῆς διὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως ἀποδεικνυομένης ἀπαιτήσεως, ὃν ἀφῆκεν ἀδίκαστον τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, μὴ ἀπορνηνόμενον περὶ αὐτοῦ ἐστὶ νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, πρῶτον διότι τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης δεξάμενον ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῆς αἰτουμένην ἀκύρωσιν τῆς ἐπιταγῆς καὶ τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετάσῃ μετὰ τὴν ἀ-

κύρωσιν τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς διὰ τυπικοῦ, λόγου, τὰς οὐσιαστικάς κατ' αὐτῆς ἀνατρεπτικάς ἐνστάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ δεύτερον καθόσον οὐσιαστικαὶ ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως δύναται νὰ προταθῶσι δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ὡς καὶ ἄλλης πράξεως τῆς ἐκτελεσεως, ἀλλ' ἐὰν ὥσιν ὀφίγονται, ἤτοι μεταγενέστεραι τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως, διότι αἱ πορογενέστεραι ἀπωλέσθησαν 1) δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 157 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ὃ κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν γίνονται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως, ὅλαι αἱ ἐνστάσεις ἀναδελφικί τε καὶ ἀνατρεπτικά, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ρητῶς ἐξαιρουμένων καὶ 2) δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 268 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ὃ εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀνταποδείξις ἐπὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων νόμολογούντος, δὲ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 339 τοῦ 1907 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀπερρίφθη ὡς ἐκπρόθεσμος ἡ γενομένη κατὰ τῆς ἀνακοπτομένης ὑπ' ἀριθμ. 32 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἐφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις κῆτε κατέστη ἤδη τελεσιδικία, ἔστω καὶ ἐρήμην αὐτοῦ, ἀπαράδεκτως ἤδη πλέον μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης προσβάλλεται ἡ περὶ ἐξωφλήσεως τῆς ἐπιδικαζομένης ταύτης ἀπαιτήσεως ἐπιταγὴ ἀποκλεισθεῖσα διὰ τῆς ἐπελθούσης τελεσιδικίας.

Ἀριθ. 23 τοῦ 1908.

Εισηγητῆς Κ. Παπαδάκης.

Δὲν λογιζόμεναι ἀλληλογράφως καὶ ἄνευ ἀνατοκισμοῦ αἱ πρὸ τῆς 9 Φεβρου. 1897 ὀφειλαὶ αἱ ἀναγνωθεῖσαι μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην.

Ὁ Νόμος 387 ὁρᾷ μόνον τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ἐν ζωῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος του.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ἐσφαλμένῳ τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἐναγόμενων διὰ τὸ ὅτι οὐκ ἐστὶν ἱκανὴ ἀγωγή τῆς ὑπ' ἀριθ. 3689 γραμμάτιον πηγάζει ἐξ ἀνανεώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1327 τοιούτου, καὶ ὅτι ἐναντὶ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως τῆς κατεβάλλον τὴν 16 Ἰανουαρίου 1893 γρ. 2000 καὶ τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1898 γρ. 2379 112 καὶ ἔταξεν ἀλυσιτελῶς θέμα ἀποδείξεως ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν τούτων, καὶ ἐσφαλμένῳ ἐπίσης διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ καὶ ἐξεπέσθησαν τὰ κονδύλια ταῦτα κατ' ἀλληλόχρεων λογαριασμὸν ἐγένετο δὲ ἐν μέρει δεκτὴ ἡ τῆς ἐκκαλούσης ἀγωγή διὰ δρ. 352 εἶνε βάσιμον, διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 20 Ἀπριλίου 1904 πιστοποιήσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Θεμ. Συραμβίου τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1327 τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1887 χρεωστικὸν γραμμάτιον τοῦ πρώην συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Ν. Σκουλούδη [ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς κάτωθι τοῦ συμβολαίου τούτου γενομένης πράξεως] ἐξωφλήθη κατὰ τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1894, συνετάχθη δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή τῆς νῦν ἐκκαλούσης ὑπ' ἀριθ. 3689 δανειστικὸν ἐνώπιον ἄλλου συμβολαιογράφου τοῦ Κωνστ. Ἀνδρουλιδάκη, δι' οὗ οἱ ἐφεσβλήτοι ὁ μὲν ὡς ὀφειλέτης ὁ δὲ ὡς ἐγγυητὴς ὁμολογοῦσιν ὅτι παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ δανειστοῦ Ν. Ι. Σιγανοῦ δικαιοπαρόχου τῆς ἐναγούσης ἔδανείσθησαν καὶ ἔλαβον εἰς μετρητὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συντάξεως τοῦ ἐν λόγῳ 3689 ὑπ' ἀριθ. γραμματίου γρ 2180 ἐπομένως ἡ ἐπιδίκος ἀπαίτησις εἶναι προϊόν νέου ὅλως χρέους ἀσθέντου πρὸς τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1372 συναφθέντος· ἄλλως τε καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 3689 γραμ-

μάτιον ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ἀγωγή πηγάζει ἐξ ἀνανεώσεως τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 1327 γραμματίου ἐκ τῆς κάτωθι τοῦ γραμματίου τούτου καταγεγραμμένης ὑπὸ χρονολογίαν 9 Ὀκτωβρίου 1894 ἐξωφλητικῆς πράξεως ἀποδεικνύεται ἀριδῶς ὅτι τὸ ἀρχικὸν τοῦτο γραμμάτιον ἐκηρύχθη ἐξωφλημένον, διὰ τῆς συντάξεως δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3689 γραμματίου δι' οὗ οἱ ἐναγόμενοι καὶ νῦν ἐφεσβλήτοι ἀνεγνώρισαν καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν ἐν αὐτῷ ὀφειλὴν τῶν ἀπεσβίσθη ἡ ἐκ τοῦ πρώτου δανείου ἐνοχὴ καὶ παρήχθη νέη τοιοῦτη, ἐπομένως οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ὑπ' ἀριθμ. 387 Νόμος, ἐφ' ὅσον αἱ ὑπὸ τῶν ἐφεσβλήτων γενομένης καταβολαὶ ἀνέρχονται εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς συντάξεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3689 γραμματίου, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ τῆς ἐκκαλούσης ἀγωγή καὶ δὲν ἐγένοντο ἄλλαι τοιαῦται μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3689 γραμματίου, ὁδὲ ὑπ' ἀριθμ. 387 Νόμος προβλέπει καὶ κανονίζει τὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὑπάρχοντα ἐν ζωῇ χρεὴ οὐχὶ δὲ καὶ ἐκεῖνα ἀπενέβησαν καὶ ἐξωφλήθησαν τοιαύτην δὲ ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου ἔδωκεν καὶ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 735 Νόμου, ἀποφανθεῖσα ὅτι μόνον αἱ πρὸς τὰς ὀφρηνικὰς Τραπεζὰς ὑποχρεώσεις αἱ πρὸ τῆς 7 Φεβρουαρίου 1897 ἀναληφθεῖσαι θὰ λογίζονται ἀλλήλοχρέως καὶ ἂνευ ἀνατοκισμοῦ, καὶ ὅταν αὗται τυγχάνουσιν ἀνανεωμένοι· ἡ ἀντίθετος ἐκδοχὴ ἦν ἀπεδέχαστο τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον οὐ μόνον ἀντίκειται εἰς τὰς περὶ ἀνανεώσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, δι' ἐνὸς ἀπλοῦ ὑπολογισμοῦ μέχρι τῆς πηγῆς τοῦ χρέους, καὶ διὰ τῆς διανομῆς τῶν μεταξὺ γενομένων ἀνανεώσεων τὸν πλήρη ὅλεθρον τῶν δανειστῶν ἐπομένως κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄλυσιτελῶς τὸ πρωτόβαθμον δικαστήριον διὰ μὲν τῆς τῆς ὑπ' ἀριθμ. 970

προδικαστικής αποφάσεως του ἔταξεν ἀποδείξεις περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἐναγομένων, διὰ δὲ τῆς ἐκκαλουμένης ὁριστικῆς αὐτοῦ αποφάσεως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸς ἅς ἰσχυρίσαντο οἱ ἐναγόμενοι καὶ νῦν ἐφεισβλήτωι ὅτι ἐποιήσαντο κατὰ βολὰς ἔναντι τοῦ ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1327 γραμματίου χρέους καὶ λογίσαν ταῦτα· κατ' ἀλληλόχρεων λογαριασμὸν ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν διὰ ὁρ. 352 ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ δεχθῇ ταύτην ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἀριθμ. 25 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης.

Ἀγωγή περὶ κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου δὲν καταργεῖται αὐτοδικαίως διὰ τῆς πτωχεύσεως τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ ἀπ' αὐτῆς παραίτησις δέον νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τε τὸν ἐναγόμενον καὶ τὸν τρίτον.

Ἐπειδὴ ἡ κατάργησις τῆς ἐκκρεμοῦς ἀγωγῆς περὶ κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτων δὲν ἐπέρχεται, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσείων, αὐτοδικαίως διὰ τῆς πτωχεύσεως τοῦ ὀφειλέτου ἀλλ' ἡ δίκη ὑρίζεται καὶ συνεπῶς ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς καὶ ἀθάσιμὸς ἐστὶν ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ παραίτησις ἦν ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσείων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς διὰ τῆς μνείας· τοῦτο ἐπὶ τοῦ δικογράφου τοῦ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατατεθειμένου ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τῆς πτωχεύσεως κλητεύσεως αὐτοῦ πρὸς συζήτησιν, δὲν ἀρκεῖ ἵνα θεωρηθῇ νόμιμος καὶ κατάργητέα ἡ ἐκκρεμὴς δίκη, καθόσον ἔδει ἐγγράφως νὰ γνωστοποιηθῇ τοῦτο εἰς τὸν ἐναγόμενον ἢ τὸν πληρεξούσιόν του καὶ τοῦ τρίτου, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἐπεβλήθη ἡ κατὰσχέσις· ὅθεν νομίμως ἐπέσπευσε τῇ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἡ ἐφεισβλήτος πτωχεύσις πρὸς

ἄρσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου κατασχέσεως.

Ἀριθ. 33 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Ἰ. Σαουνάτσος

Δὲν εἶναι πρόωρος ἡ ἀγωγή περὶ δικαιοῦματος ὑπὸ αἵρεσιν ἢ ἀκαταρτίστου, ἐφ' ὅσον ἡ πλήρωσις τῆς αἵρέσεως ἢ ἡ κτήσις τοῦ δικαιώματος ἐπέλθῃ πρὸ τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως.

Δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ὑπὸ μὴ δικηγόρου ἀνάληψις ἐργολαβικῶς ὑποθέσεως ἐνώπιον διοικητικῶν ἀρχῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει γενικῶς ὅτι αἱ δίκαι ἐγείρονται περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαίων δὲν προσδιορίζει καὶ τὴν ἀποκτῆσιν τοῦ δικαιώματος, δέον νὰ λαμβάνη ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστής, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 154 καὶ 155 καθ' ὃ οὐ μόνον νέαι προτάσεις δύναται νὰ γείνωσι μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως, ἀλλὰ καὶ μεταβολὴ τῆς θέσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπιτρέπεται, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος συναινῇ εἰς τοῦτο ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς, δύναται νὰ συναχθῇ ἀσφαλὲς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, συμπέρασμα, ὅτι καὶ ἐπὶ δικαιωμάτων ὑπὸ αἵρεσιν ἢ καὶ ἀκαταρτίστων ἐτι ἐὰν ἐγερθῇ ἀγωγή, δὲν ἀποβάλλεται αὕτη ἐὰν ἡ πλήρωσις τῆς αἵρέσεως ἢ ἡ κτήσις τοῦ δικαιώματος ἐπέλθῃ πρὸ τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς (Οἶκον. Ἐγγειρ. Πολ. Δικον. § 103 σημ. 30) Ἡ λύσις δ' αὕτη, ἥτις καὶ ἐκ διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τῆς νομολογίας τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων καθιερωταί, κατὰ μείζονα λόγον δέον νὰ γίνεταί δεκτὴ καὶ παρ' ἡμῖν, ἀφοῦ καὶ τὰ ἄρθρα 154-155 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν βελτίωσιν καὶ μεταβο-

λὴν τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἐλευθεριωτέρας τῶν ἀναλόγων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Δικονομίᾳ διατάξεις περιέχουσι, καὶ ἐν γένει ὁ ἐγγώριος νομοθέτης λιτότερος ὡς πρὸς τοὺς διαδικαστικοὺς τύπους ἐδέειχθη. Ἀφοῦ ἐπομένως ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ὅτι τὸ δικαίωμα του ἐκτῆθη πρὸ τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροτηρίου συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς, ὁ δὲ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς τοῦ δὲν ἀποκρούεται ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ τῆς μὴ ὑποβολῆς του ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, δεκτὴ ἀποφαίνει τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ ἔφεσις, ἐξαφανιστέα δὲ ἡ ἐκκλουμένη ἐφ' ὅσον ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρόωρον, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως διαταχθῇ ἡ δεύουσα ἀπόδειξις περὶ τοῦ προεκτεθέντος οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος, μὴ συνολογούμενου ἕνεκα τῆς ἐν ταῖς πρωτοδίκαις προτάσεσιν, εἰς ἃς καὶ ἤδη ὁ ἐνάγων ἀναφέρεται, γενικῆς ἀρνήσεως τῆς θάσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἐναγομένου προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς περὶ ἀνισχύρου νόμου τῆς συμβάσεως, ἐφ' ἣς ἐρείδεται ἡ ἀγωγή, ὡς συνιστώσης κερδοσκοπικὴν ἐργολαβίαν δίκης, μὴ ἐπιτρεπομένην εἰς τὸν ἐνάγοντα, μὴ ὄντα δικηγόρον, δὲν εἶνε βλαβερὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορρίπτειται· ἐστὶ, διότι τὸ ἄρθρον 43 τοῦ περὶ δικηγόρων ὑπ' ἀριθμ. 50 νόμου κηρύττον ἄκυρον πᾶσαν συμφωνίαν μεταξὺ διαδίκου καὶ οἰουδὴποτε, συνισταμένην εἰς κερδοσκοπικὴν ἐργολαβίαν δίκης, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ δικηγορήσῃ ὁ ἀναδεχόμενος τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, ἐννοεῖ προδήλως δίκας, διεξαγόμενας ἐνώπιον τῶν τακτικῶν πολιτικῶν ἢ ποινικῶν δικαστηρίων, παρ' οἷς ὁ διάδικος δὲν δύναται ν' ἀντιπροσωπευθῇ εἰμὴ διὰ δικηγόρου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 83 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, οὐδεμίαν δ' ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ περὶ δικηγόρων νόμου, προκειμένου περὶ

ὑποθέσεων διεξαγομένων ἐνώπιον ἄλλων ἀρχῶν τῆς Πολιτείας, παρ' αἷς οὔτε ἡ τήρησις ἐν γένει τῶν διατυπώσεων τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς Παλ. Δικονομίας, οὔτε ἡ διὰ προσώπων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 83 τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ 95 τῆς παλαιᾶς Δικονομίας παρὰστασις καὶ ἀντιπροσώπευσις τῶν διαφερομένων εἶναι ἐπιβεβλημένη ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν κειμένων νόμων διατάξεως. Ἀσχετον δ' ἐστὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπικαλούμενον ἄρθρ. 22 τοῦ αὐτοῦ περὶ δικηγόρων νόμου, διότι τοῦτο προνοεῖ μόνον περὶ τῶν ἀμοιβῶν, εἰς ἃς δικαιοῦνται οἱ δικηγόροι παριστάμενοι ὡς ἐντολοδόχοι τῶν διαφερομένων ἐνώπιον ἀρχῶν ἐξαιρετικῆς δικαιοδοσίας, ἢ τοῦ ἀμφισβητουμένου Διοικητικοῦ ἢ Δικιτητῶν, οὐδὲν δὲ καθιερῶν ὑποχρέωσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅπως καὶ τὰς ἐνώπιον τῶν τοιούτων ἀρχῶν ὑφισταμένας ἐκκρεμείας ὑποθέσεις των διεξάγωσι διὰ μόνων τῶν δικηγόρων, ὁρθῶς ἄρα καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν προεκτεθεῖσαν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν ὡς καὶ τὴν ἄλλην τὴν στηριζομένην εἰς τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποιν. Νόμου διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐν τῷ ἐκκλουμένῳ ἐκτιθεμένους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἄρθρ. 37 τοῦ 1908,

Εἰσηγητὴς Π. Ταταράκης

Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ ἀντιτάσσοντος ἐξόφλησιν ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 50 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 393 Νόμου.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 393 Νόμου ἡ ὁμολογία τοῦ ἐναγομένου ἐδανείσθη ἀλλ' ἐπλήρωσα λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀδιαιρέτως δύναται δὲ ν' ἀποτελέσῃ καὶ τελείαν ἀπόδει-

ξιν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει τὸ δικαστήριον δύναται νὰ δικτάξῃ τὴν προαγωγήν καὶ ἐτέρων προσφύγων ἀποδείξεων περὶ τῆς ἀξιοπιστίας ἢ μὴ τοῦ ἐναγομένου καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ προβαίῃ εἰς τὴν εξέτασιν τῆς ἀληθείας ἢ μὴ, τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀφειλέτου· κατὰ ταῦτα δὲ ἰσχυρισθέντων τῶν ἐναγομένων καὶ τῶν ἐφesiβλήτων ὅτι κατέδωκεν ἔναντι τῆς ἐπιδόκου ὀφειλῆς των πρὸς τὸ Κοινωφελὲς Ταμεῖον Χανίων κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου 1894 ὁρ. 360 κατὰ τὸν Ιωάννην ἰδίῳ ἔτους ὁρ. 420 ὁρῶ, καὶ νομίμως τὸ Πρωτόδικον Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1651 τοῦ 1903 ἀποφάσεως ὑποχρέωσε τοὺς ἐναγομένους ν' ἀποδείξωσι διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων τὴν ἀξιοπιστίαν αὐτῶν, οὐ μόνον μὴ ἀπαγορεύοντο; τοῦ νόμου τούτου τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τῆς τοιαύτης ἀξιοπιστίας τῶν ἐναγομένων ὀφειλετῶν τοῦ Κοινωφελοῦς Ταμεῖου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἰδύνατον τῆς κτήσεως ἐγγράφου περὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου γεγονότος ἀποδείξεως, ἀδῶσιμον δὲ καὶ ὡς τοιοῦτο ἀπορριπτέον ἐστὶ τὸ περὶ τούτου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 299 τῆς Πολ. Δικονομίας κατ' ἐξαιρέσειν τοῦ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 295—298 διαλαμβανόμενου κανόνος, ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμέρις ἀπόδειξις, ἐν ὃ ὀφειστής ἔχασεν ἀποδείκνυνται ἐκ τυχαίου συμβεβηκότος τὰ ἐμφαινόμενα τὰ δικαιώματά του ἔγγραφα, τῆς διατάξεως δὲ ταύτης σκοπούσης προδήλως νὰ καταστήσῃ ἀβλαβὲς τὸ τυχερὸν συμβεβηκός, τὸ ἐπενεχθὲν τὴν ἀπώ-

λειαν τῶν ἐγγράφων τούτων, ὁρῶ, καὶ νομίμως τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἐπέτρεψε διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῖς ἐναγομένοις ν' ἀποδείξωσιν καὶ διὰ μαρτύρων τὸν ἰσχυρισμὸν των ἥτοι ὅτι κλπ.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐρεῦνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσῃ εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν δεξιὰν τῆς Νομ. λογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὅποσον συμπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξιδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμιδοῦ ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν δεξιὰν τῆς Νομ. λογίας τῶν Ἀνωτ. κρητικῶν Δικαστηρ.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς ὅπως καταβάλωσι τὴν ὁδὸν οὕτω λήγουσαν ἐξάμηνον συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπιτετραμμένους τὴν εἰσπραξίν, οἵτινες θὰ ἐγχειρίσωσιν αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Γνωρίζει δὲ αὐτοῖς ὅτι ἀπὸ 1 προδεχοῦς Δεκεμβρίου θέλει ἀρχίσει τὴν δημοσίευσιν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἐφετερίου Ἡρακλείου παρὰ τὴν τῶν Χανίων.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία